

Feuilleton: If I Could Do It Af.....4

Schrijver & CARAVAN

door Henk Weltevreden

Wat vooraf ging: Henk z'n zus Lily d'r verkering is uit. Geruzie over de vraag: Wie krijgt de caravan? Henk ontvlucht op z'n Puch de emoties en belandt op een popfestival in het Kralingse Park. Fuzzboxmuziek opent hem de ogen, maar jaren later is verwarring z'n deel.....

Ook viel het hem op dat ik veel vergissingen maakte, met name tijdens mijn inkopen bij de HEMA. Ik zou teveel aanschaffen en het overtoellig voedsel in mijn keuken was hiervan het bewijs, aldus mijn oom.

Wilde ik dat wel? Deed ik wel wat ik wilde? Acht ongebruikte kaassoorten lagen meurend in hun zweetverpakking in mijn ijskast naast de groen uitgeslagen sandwichspread die al pootjes kreeg en tegen de fase van weglopen aanzat. Ik hield mijn ijskast dicht. Dit teveel aan produkten, deze vergissing schreef mijn oom op. En zo bevestigde hij de rol die hij had als iemand die keurig de gebeurtenissen uit mijn leven bijhoudt.

'Een verzameling gebeurtenissen uit je leven kan altijd weer van pas komen in een latere fase,' zo stelde mijn oom. Ik respecteerde zijn inzicht maar wist absoluut niet waar hij het over had.

Het ontkennen van gebeurtenissen in je leven kan je opbreken op een later moment in je bestaan'. Daarin gaf ik hem gelijk. Het was hem dus opgevallen dat ik de laatste tijd veel vergissingen maakte. En juist deze vergissingen waren van belang.

'Vergissingen', zo zei hij, 'spelen een grote rol in een mensenleven, ze zijn de bron van toeval en dus de oorzaak van veel uitvindingen'. Hierna liet hij me een strandfoto zien uit 1956 waar ik naast mijn tante stond. Deze foto was van groot belang binnen zijn onderzoek naar vergissingen.

Ook viel het hem op dat ik de laatste tijd veel onbekende mensen op straat- hoeken aansprak. Wilde ik dat wel?

En waren dit soort vergissingen wel van nut voor het verdere verloop van

mijn leven?

Ik peinsde me rot om te zien of deze gebeurtenissen bruikbare vergissingen waren. Mijn oom adviseerde mij samenvattingen van grote levens in biografische handboeken na te lezen. Daar zou ik wel eens wat aan kunnen hebben. Ik zou inzien hoe belangrijke personages hun cruciale vergissingen hadden gefilterd uit de gebeurtenissen in hun leven. Ik begreep min of meer wat hij hiermee bedoelde en besloot voortaan niet mee bij de HEMA in te kopen.

Het is me nu duidelijk dat ik een virus heb op de harde schijf van mijn computer en dat deze tekst volkomen is losgeslagen. Ik begin dus opnieuw.....

(wordt vervolgd!)

IN CONCERT & OP 2CD

Cocacamp*azine van The Continental Caravan Campaign, 5e jaargang no.1 - waarin wordt opgenomen: de Caravan- & Kampeer-kampioen en Tijdschrift Schrijver & Caravan. Tielstraat 112, 1107 RC Amsterdam, tel (020) 697 84 33, fax (0299) 42 99 85

KLEMMENDE VRAAG: WORDT DIT EEN JAARLIJKS TERUGKEREND FENOMEEN?

CARAVAN TERUG OP PODIUM VAN TIVOLI!

Daags nadat uw CoCaCap*1 vernam dat CARAVAN was gecontracteerd voor een concert in Diss, Norfolk, GB, zaterdag 23 mei, namen we de Grote Bos Atlas ter hand. Inderdaad, zoals reclame in het onderbewuste kan bekijken! In dit geval de spotjes voor de nieuwe catamaranveerboot die tussen Harwich en Hoek van Holland vaart. Diss ligt twee uur rijden van Harwich. En dat ligt sinds kort niet meer van hoek van Holland. CARAVAN zou makkelijk in twee dagen heen & weer kunnen. Daarom de beide Willemen (Tivoli en Double You) gebeld. Of CARAVAN rond de 23e niet ook in Tivoli zou kunnen spelen. Nee, maar CARAVAN op eerste Pinksterdag, 31 mei in het Centrum des Lands als Alternatief Voor Pinkpop, dat zagen ze wel zitten!!! En daarbij mag de enig echte, op het podium nog actieve Soft-van-het-eerste- uur HUGH HOPPER met z'n band niet ontbreken.

Wat in Canterbury zelf voor september a.s. was gepland en wegens gebrek aan goede wil en baten tot zeer grote teleurstelling van Pye Hastings niet doorgaat, lukt ons in Holland wel. Is het de doorwerking van het poldermodel, is het het geloof in de groeiende schare fans in Nederland?

Hoe ook, Dit is een unieke kans om de Groten der Canterbury Scene wederom te zien. Weer een stap nader tot het doel: een jaarlijks festival met CARAVAN en andere Groten. Is dat ook jouw hoop, bedenk dan wel dat alleen je aanwezigheid, een grote schare fans daar de garantie voor vormt!!!! Breng al je oude progrookvrienden mee en laat je op deze pink-terdag weer onderwets in verwondering meevoeren en inspireren

Laatste nieuws: CARAVAN IS TERUG IN TIVOLI: zondag 31 MEI, 20.00 uur. Entr. f 35,-

Dear CoCaCamp*- fans

Tivoli was the first time CARAVAN played in Holland for many years, so we were uncertain whether there would still be many people willing to come and see us play. As it happened over 400 people came and gave us a welcome that blew away any fears that we may have had. However when we heard the tapes of the recording it was clear we were not having one of our best performances. The following night in Groningen we played better, but to a smaller audience. Such is life. This has given us the incentive to produce a superior performance this time around. Consequently we have rearranged the set and removed some of the numbers that we felt were not working well. When we landed back in Canterbury everyone said how much they had enjoyed the trip to Holland and urged me to arrange a return visit so we can build on the ground now established with the new version of the band.

BEST REGARDS

PYE

PORT BETAALD AMSTERDAM

COCACAMP*AZINE, 5e jrg no 1. mei 1998
Tielstraat 112, 1107 RC Amsterdam
THE CONTINENTAL CARAVAN CAMPAIGN

SPEELDATA CARAVAN:

* zat. 23 mei: The Park Hotel, Diss, Norfolk, GB.

Tickets £ 9.50. reserveringen : 0044 1379 854206/642244 .
In het voorprogramma: 'Intravenous'. Mee? bel 020 - 6978433

* zon. 31 mei: Tivoli, Oude gracht 245, Utrecht.

Entree 35,-. In het voorprogramma: HUGH HOPPER BAND.
Aanvang 20.00 uur. Reservering: 030 23 11 491.

* zon. 19 juli: Burg Herzberg 'Open Air', Fulda, D.

Met Colosseum, Wishbone Ash, John Mayall, The Doors, Country Joe McDonald e.v.a. Entree 65,- DM .
Inlichtingen: "Think Progressive" 0049 661 fax 9012508 tel 79137

'Back on the Tracks' de dubbel-CD van het Tivoli-concert sept 97 is uit.

CARAVAN IN CONCERT

Onze eerste constatering: de nieuwe bandleden Simon Bentall (percussie) en Doug Boyle (gitaar) vormen een verrijking voor het geluid van CARAVAN. De twee jonge gasten voegen een extra dimensie aan de muziek toe waarmee de oudgedienden zichtbaar in hun sas zijn. Niks vadsige vijftigers. Het spelplezier spettert van de formatie af. Ook de terugkeer van Geoffrey Richardson pakte heel goed uit. Met z'n spel en z'n enthousiasme jut hij de band op. Zozeer, dat Dave Sinclair in de slotakkoorden van 'For Richard' bijna met Hammondorgel en al omsonderde! (Was het niet in Tivoli, dan een dag later in De Oosterpoort).

Draad makkelijk opgepakt
De tweede luidt dat CARAVAN toch wel erg makkelijk de muzikale draad oppakt. Na de tournee door Engeland in november 1996, hebben onze *Caravaniers* niet meer samen gespeeld. En ook nu kon door een samenloop van omstandigheden minder gerepeteerd worden dan de vijf dagen die ervoor waen uitgetrokken. Natuurlijk liet elk der muzikanten wel een steekje vallen, maar de maanden of historisch gezien, de jaren van inactiviteit zijn bepaald niet van CARAVAN af te luisteren. We hebben te maken met muzikanten die hun vak verstaan. Ten derde. We kunnen spreken van een zeer geslaagd concert, dat dreef op nieuw werk. Geen behoudzucht, geen wat makkelijk kiezen voor het spelen

van geliefde oude krakers. De trits nieuwe nummers 'I Know Why You're Laughing', 'Liar' en 'It's not real' bracht het concert in de hoogste versnelling.

Volg je hart in 't Ledigh Erf
De dag begon met het optreden van Geoffrey Richardson en Jimmy Leverton als pubrockduo in cafe 't ledigh Erf, emde Oude Gracht. Zo'n veertig fans hoorden de mannen van een andere kant, met covers van ondermeer Eric Clapton en Richard Thompson en mooie liedjes van Jim Leverton zelf. Aangemoedigd door de bijval, pakte het duo er een half uur bij. Er moest bijna met geweld worden ingegrepen, om ze richting Tivoli te krijgen, zodat de soundcheck kon plaats vinden. Gelukkig is er voor wie het miste, de CD 'Follow Your Heart' (Inlichtingen bij uw CoCaCap*t).

In Cahoots
Tegen half acht zat de loop bij Tivoli er in en liep de grote zaal al aardig vol. Precies op tijd ging 'In Cahoots' van start. Voor de bezoekers van het prachtoconcert dat CoCaCamp* in 1995 in de Vondelkerk te Amsterdam organiseerde, een hernieuwde kennismaking, met Phil Miller. Phil had voor deze gelegenheid hemel & aarde bewogen om vooral een compleet In Cahoots te kunnen presenteren. En dat is hem gelukt. (Hulde aan o.m. sponsor The British

Council). Uit het ruime oeuvre speelde de band een selectie, die zich concentreerde rond de recent verschenen CD 'Parallel'. Jim Dvorak en Elton Dean bliezen er als vanouds op los. Fred Baker is altijd weer een intrigerende bespeler van de bas. En Phils gitaarspel behoeft geen krans. Grote tevredenheid dus bij m.n. ook het contingent fans uit den vreemde. Sommigen waren in de eerste plaats voor In Cahoots want Utrecht gereisd, hebben we ons laten vertellen. Ook Herm, de vrouw van Phil Miller roemde het publiek. Nog nooit verkozte op een avond zoveel IC-CD's.

De mist in
Tegen negen was het de beurt voor CARAVAN. De gezamenlijke CoCaCap*ts meenden de spanning nog op te voeren met een korte aankondigingssact. Helaas, die ging min of meer de mist, of beter, de rook in. Uw CoCaCap*t miste als enige in de zaal de flits in de spiegel! Dat komt ervan als er geen tijd is om een keertje te oefenen. Nou ja, als de strekking maar over gekomen is. Heeft de toeschouwendende lezer trouwens de begeleidende music score herkend?

Op de vleugels van het nieuwe werk
Ten opzichte van de set die CARAVAN een jaar eerder in Engeland speelde, had klassieker 'Place of my own' plaats gemaakt voor nieuweling 'Cold as Ice'. Een moedige beslissing, in die zin dat songs van 'The Battle of Hastings' nu de set domineren. Een keuze voor het nieuwe werk houdt zoals gezegd risico's in. Temeer, omdat de opbouw van een set aan bepaalde psychologische regels gebonden is, wil er sprake zijn van een geslaagd concert. Er dient begonnen met een stevig nummer, daarna een tandje terug met 'ballads' en songs met een lager tempo, om dan de tweede helft van het concert toe te werken naar een orgastische apotheose! Cruciaal is dus de inzet van de tweede helft en deze lag bij twee nummers van 'The Battle of Hastings': 'I know why you're laughing', en 'Liar'. Gevolgd door 'Behind You' (van het album 'Better by Far' - niet echt een klassieker) en weer een song van 'The Battle: 'It's not real'. Ja, dat het concert zo dreef op de vleugels van het nieuwe werk, is iets dat uw Cap*t het allermeeste plezier doet!

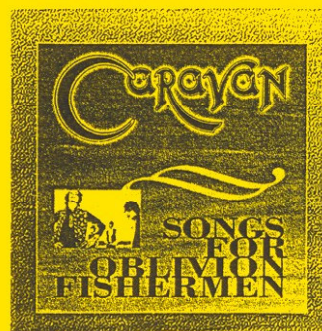
vervolg op pag 3

Album Nieuws

Onlangs verschenen er drie nieuwe CDs van CARAVAN.

* Bij HTD kwam november jl. de CD "CARAVAN 'LIVE' - Canterbury comes to London. Live from the Astoria, London, 19 september 1997" (HTDCD79) uit. Niet het volledige concert, maar highlights van het zusterconcert van ons Tivoli-gebeuren. Geselecteerd zijn: Memory Lain; het 'Hugh' ontbreekt in de betiteling...; Headloss; Nine Feet Under-ground.; The Dog, The Dog...; Cold As Ice; Somewhere In Your Heart; I Know Why You're Laughing; Liar; For Richard en Golf Girl. Tiesamen 76 minuten. Elders in dit nummer van het CoCaCamp*-azine een recensie.

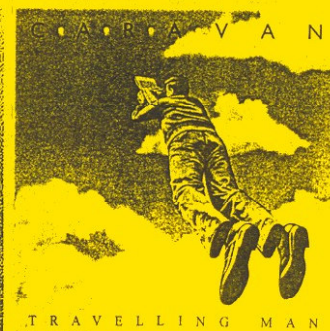
* April dit jaar kwam bij HUX records deel 1 van een tweedelige compilatie met BBC-sessies met CARAVAN uit. Deze CD, "Songs for Oblivion Fishermen" (HUX 002) - woordspel van Pye himself - bevat materiaal uit de periode 1970 tot en met 1974. Het tekstboekje bevat een uitgebreide toelichting van de hand van CoCaCap*t Overzee, Ralph Cross.

De twaalf nummers zijn keurig verdeeld over de 'klassieke' line-up: **Hastings, Sinclair, Sinclair, Coughlan** en de tweede - inmiddels even klassieke: **Hastings, Coughlan, Richardson, Perry, Sinclair**. Het kwartet tekent voor: Hello, Hello; If I Could Do...; As I Feel I Die; Lovesong Without Flute; Love To Love You en In The Land Of Grey And Pink. Het kwintet is goed voor: Memory Lain, Hugh; A Hunting We Shall Go/Backwards; The Love In Your Eye; Mirror For The Day, For Richard; en Virgin On The Ridiculous. Op zich geen revolutionaire verschijning, deze CD, omdat de opnamen op tape wijd en zijd verspreid zijn onder de fanatiekere fans. De opnamekwaliteit is prima. De CD is

zeer de moeite waard, zeker vanwege de melancholieke uitvoeringen van de songs, afkomstig van 'For Girls'. Vermeldenswaardig is dat, naar mijn weten, nu de enige live-opname die van Love To Love You bestaat, op CD verschenen is. Deel II verschijnt komende zomer.
* Dan verscheen er een opmerkelijke verzamelaar: 'Travelling Man' (CRESTCD029). Veertien nummers, gehaald van CD's die allen bij HTD-records zijn verschenen: Het album bevat bijna de complete uitvoering van 'The Battle of Hastings' ('Don't want Love; This Time; en It's not Real zijn niet geselecteerd), tesamen met twee nummers van Cool Water (het titelnummer en The Crack Of The

NEW DAWN		HICK HUGHMAN DAVID SINCLAIR KLAUS NITZLE	
1	SOMETIMES	David Sinclair	4:36
2	SLEEPING	David Sinclair	3:45
3	SEASONAL ADJUSTMENT	David Sinclair	3:57
4	BARRIERS	David Sinclair	3:24
5	OPENING	David Sinclair	4:13
6	TIMBLESS	Klaus Nitzle	4:05
7	SOMNAMBULA	Klaus Nitzle	5:37
8	TURN AROUND	Klaus Nitzle	4:44
9	HIGHLIGHT	Klaus Nitzle	3:40
10	RUNNING OUT OF TIME	Nick Ingram	3:00
11	WARNING WINDS	Nick Ingram	4:02
12	RAIN	Nick Ingram	3:47
13	FLIGHT OF FANTASY	Nick Ingram	4:07

Willow), gecompleteerd door twee klassiekers: In The Land Of Grey And Pink en If I Could Do..... Het geeft uiteraard een goed gevoel dat er CD-bazen zijn die denken dat er een markt voor dergelijke compilaties is. Of hopen ze juist mee te liften met de activiteiten van de fanclubs? Ik vraag me af wat het nut is van een dergelijke compilatie. Evenzogoed dienen schrijver en ontwerper van het CD-boekje om hun inspanning geprezen. De tekst is meer dan flatteus voor CARAVAN en de interpretatie van de titel van Daves 'Traveling Ways' (in het boekje toegeschreven aan Pye) is erg leuk en origineel. De verwijzing naar **The Osric Tentacles**, als band die citeert uit het oeuvre van CARAVAN, maakt

de cirkel rond: The Osrics spelen 31 mei a.s. op Pinkpop.....
* CoCaCamp*er **Frans Kragten** zorgde voor grote opschudding met z'n ontdekking van vijf songs van de hand van **David Sinclair** op de CD 'New Dawn' (BATON Records/BAT-CD 10-02). Opgenomen in 1990. Helaas, navraag leerde ons dat het is een van de naamgenoten van Dave is. Frans rapporteert dat de muziek bepaald niet slecht is.

Draagvlak IV Uitreiking Blind Dog Awards 1997

Tijdens het CARAVAN-concert in Tivoli, 27 september 1997, vond ook de uitreiking plaats van de **Blind Dog Awards**. Wegens grote verdiensten, terzake van het promoten van CARAVAN en de Canterbury Scene gingen de Awards naar **Manfred Bress** uit Duisburg (D) en **Aymeric Leroy**, Grenoble (F). Het in ontvangst nemen van een BDA is een zwaarwichtig moment, al is het maar omdat de trofee van puur beton is en vijf kilo weegt. Het is stevig aanpakken, als je de Scene terug wilt hebben op de plaats die zij verdient. Manfred doet dat door sedert 1985 de **Canterbury Nachrichten** uit te geven. Daarin doet hij verslag van elke muzikale beweging binnen de Scene.

Aymeric is later geboren, maar pakt breder uit. Naast het tijdschrift **Big Bang** houdt hij een uitgebreide-site over CARAVAN en de Scene op Internet bij. Beiden fungeren zo al jaren als knooppunt tussen de fans. Zonder hen zou het er met onze favoriete muziekscene een stuk beroerder voor staan. En zouden we geen weet hebben van menig muzikaal pareltje. Alle hulde dus!!!

KOM TERUG, JE LAND HEEFT JE NODIG

door Ralph Cross

Vraag iemand te beschrijven wat CARAVAN maakt tot een band met een geluid uit duizenden en het antwoord zal onveranderd zijn: *Pye Hastings' stemgeluid en Dave Sinclairs keyboardsolo's*. CARAVAN live is altijd een genot om naar te kijken, maar dan bovenal wel met een bezield Dave erbij, die het allerlaatste beetje emotie uit de toetsen perst: wat een geluid!

Als hij niet op het podium staat, is Dave rustig en op zichzelf. Maar, net als alle andere leden van de band, heeft hij altijd tijd om geduldig met fans te praten over muziek, hoe bizar de vragen of commentaren ook zijn.

Ik heb persoonlijk zijn vriendelijkheid mogen ervaren, want vele jaren geleden ging ik langs bij zijn pianowinkel en na een tijdje te hebben gekletst, bood hij mij zijn solo-album te leen aan, wat ik dankbaar bij me stak!

Onderstaand vraaggesprek duurde een uur. Dave zat ontspannen en vol zelfvertrouwen, en vertelde net zo enthousiast over het verleden als over het heden, en was echt optimistisch over de toekomst.

Heb je een muzikale achtergrond?

Mijn grootmoeder speelde bij het variété. Ze kon aan de piano gaan zitten en gewoon op gehoor spelen. Mijn tante speelde in pubs in de East End. Ze was een van de besten: een Russ Conway met bon! Ze zat dan aan de piano met een peuk in d'r mondhoek, en zong een eind weg.

Wanneer ben je begonnen met het bespelen van een instrument?

Mijn eerste muzikale ervaring was toen ik bij het kerkkoor in Canterbury zat. Met een paar jongens van het koor zat ik in een skiffle groep - op z'n minst een ongewone combinatie. De BBC kreeg er lucht van en maakte opnamen van een programma. Ik werd gevraagd om een gebed te zeggen. Ik was toen een jaar of negen. Mijn vader heelt er nog ergens een bandje van liggen! Tot op de dag van vandaag heb ik het idee dat de psalmen en gezangen me in mijn muziek hebben beïnvloed.

Wat het piano spelen betreft, als eerste van ons kreeg m'n broer les. Tante zat me flink achter de broek en ik ontdekte dat ik stukjes muziek kon spelen. We hadden een piano in de zitkamer en 's nachts sloop ik soms m'n bed uit, naar beneden. Ik moest dan heel zacht spelen: het duurde nooit lang of pa en ma bonkten op de vloer om duidelijk te maken dat ik weer m'n bed in moest. Ik had zoveel ideeën in mijn hoofd, ik wilde ze er uit hebben. Ik was ongeveer tien, rond die tijd.

Later begon ik basgitaar en drums te spelen. Ik herinner me dat ik ergens rond 1975 drumde in Mark Hewins band 'The Poite Force' in Canterbury in Alberrys Wine Bar, en ik had een solo: na afloop klapte het publiek!

Wat deed je voor je een professioneel muzikant werd?

Toen ik van school kwam, werkte ik in een warenhuis voor zes pond per week. Om de zoveel weken vond ik weer een nieuw haantje dat beter betaalde.

Uiteindelijk kwam ik terecht bij een bouwbedrijf, genaamd Cementation. Ik werkte ongelooflijk hard, stond op rond half vijf's ochtends en werkte tot negen uur 's avonds. Ik heb alles gedaan, van opperman tot bestuurder van een graafmachine, alleen op de hijskraan heb nooit gezeten! Een van de projecten die we hebben gebouwd, is de Ring in de rijksweg bij Seven Oaks. Ik werkte zoveel uren als ik maar kon pakken, want ik wilde heel graag een Hammond orgel hebben en dat lukte in 1967, toen had ik al een VOX Continental.

Speelde je voor CARAVAN al in bandjes?

Ik speelde samen met Richard Sinclair. Ik had een VOX Cougar basgitaar. We hebben samen een leuke tijd gehad en we schreven toen al nummers. We zagen elkaar bij hem thuis en speelden door tot in de vroege ochtend. We dronken dan ook wat en ik herinner me dat we maffe dingen deden, zoals in telefoonpalen klimmen! Voor CARAVAN zat ik een tijdje in 'The Wilde Flowers'.

Wat deed je besluiten professioneel muzikant te worden?

Dat gebeurde gewoon. Ik dacht: 'Als ik zo geld kan verdienen, waarom ook niet!' We begonnen als band en woonden in de flat van Pye's zus in Sloane Gardens in Londen. Jane zat toen op een van de spaanse eilanden. Haar vriend kwam terug, maar we mochten van hem blijven. We waren volledig blut, dus we aten met hem mee - hij kookte alleen macrobiotisch. We zijn daar ongeveer zes maanden gebleven.

Een van de dingen die mij intrigeren is het feit dat je een paar keer CARAVAN

zoveel uren als ik maar kon pakken, want ik wilde heel graag een Hammond orgel hebben en dat lukte in 1967, toen had ik al een VOX Continental.

Speelde je voor CARAVAN al in bandjes?

Ik speelde samen met Richard Sinclair. Ik had een VOX Cougar basgitaar. We hebben samen een leuke tijd gehad en we schreven toen al nummers. We zagen elkaar bij hem thuis en speelden door tot in de vroege ochtend. We dronken dan ook wat en ik herinner me dat we maffe dingen deden, zoals in telefoonpalen klimmen! Voor CARAVAN zat ik een tijdje in 'The Wilde Flowers'.

Wat deed je besluiten professioneel muzikant te worden?

Dat gebeurde gewoon. Ik dacht: 'Als ik zo geld kan verdienen, waarom ook niet!' We begonnen als band en woonden in de flat van Pye's zus in Sloane Gardens in Londen. Jane zat toen op een van de spaanse eilanden. Haar vriend kwam terug, maar we mochten van hem blijven. We waren volledig blut, dus we aten met hem mee - hij kookte alleen macrobiotisch. We zijn daar ongeveer zes maanden gebleven.

Een van de dingen die mij intrigeren is het feit dat je een paar keer CARAVAN verliet en weer terug kwam, zowel in de jaren zeventig en tachtig. Hoe zit dat? Binnen de oorspronkelijke opzet van CARAVAN had ik een grote vrijheid en was ik de voornaamste solist. Het ging me de keel uithangen avond na avond hetzelfde te spelen. Daarnaast gingen

de anderen vooruit in hun muziek en kochten ze krachtiger versterkers en apparatuur. Ik voelde me wat opzij gezet. Het liep voor mij niet meer, dus ging ik weg. Ik maakte wat muziek en ook werkte ik in de bouw. CARAVAN was bezig met het opnemen van 'For Girls Who Grow Plump'. Het ging niet lekker en dus vroegen ze me het album te doen en ik ging akkoord. Ze vroegen me of ik een deel van de royalties wilde of een vast bedrag voor de sessie. Ik koos voor het laatste, wat waarschijnlijk een vergissing was, omdat het album heel goed verkocht. Hoewel, het lukte me van de opbrngsten een auto te kopen! Toen ik op tournee was met CARAVAN, werd ik betaald als lid van de band. Daarna kwam ik weer bij de groep, maar ik vertrok opnieuw toen er juridische problemen ontstonden rond de band. We werden genaaid van voor naar achter en van links naar rechts - het bekende geval van naieve muzikanten die gewoon hun muziek willen spelen. Ik was bang dat de nieuwe manager, Miles Copeland, probeerde royalties, die mij toe kwamen, van Terry King op te strijken. M'n advocaat adviseerde me om een jaar uit de band te stappen, totdat de contracten verlopen waren. Het was een rot tijd voor mij en voor de band.

Bij andere gelegenheden kwam ik weer terug bij de band als ik beschikbaar was. Ik heb het altijd fijn gevonden met CARAVAN te spelen en ik krijg er nog geld voor ook! Hoe dan ook, ik heb het altijd fijn gevonden om andere dingen te doen - het neemt je meteen in beslag en zuivert de gedachten.

Je speelde bij Robert Wyatts Matching Mole toen je voor de eerste keer CARAVAN verliet, hoe kwam dat zo?

Ik trad voor het laatst op met CARAVAN in 1971. Dat was in de West Country. Ik had in een cafe John Murphy ontmoet, met wie ik sindsdien veel heb samengewerkt. We konden het goed vinden, samen en ik vond zijn songs goed - er zat een ziel in. Maar goed, hij trouwde en ging op huwelijksreis naar de Algarve in Portugal. Zijn zus had daar een boerderijtje. Om de een of andere reden besloot ik om er heen te liften. Met slechts 20 pond op zak. Je had zijn gezicht moeten zien toen hij de deur open deed en ik daar stond!

Toen ik er zat, ontving ik een heel grappig bericht van Robert Wyatt: "Kom terug, je land heeft je nodig". Ik ging terug en ik kreeg de kans om bij Matching Mole te komen. We schreven "O Caroline" - mijn muziek, zijn tekst - dus ik nam aan dat we een liedjesband zouden zijn. De rest van het album mist richting. Het had het niet voor mij, dus ging ik weg. Het was een goede ervaring en Robert is een geweldige gitarist. Het was meer van het zeldzame Hatfield and The North. De nummers stonden in vreemde maatsorten, zoals

14/22. De muziek klinkt misschien knap, maar ik vond er niets aan. Ik zei tegen Richard (Sinclair): "Dave Stewart is je man, hij kan dit" en vertrok.

Op welk moment besloot je niet meer uitsluitend met muziek bezig te zijn?

Ik kan er eigenlijk niet goed tegen om altijd maar op toernee te zijn. Het had misschien anders gelegen, als het mijn eigen band was geweest. Ik heb plannen gehad, maar ik kon die nooit rond krijgen. En om het te doen, moet je geld achter je hebben. Ik zal me toen gerealiseerd hebben dat ik iets anders moest gaan doen.

Hoe heb je je wonderschone keyboardgeluid ontdekt?

Er waren toendertijd mensen die ik bewonderde en zij speelden op Hammond keyboards. Brian Auger was mijn held en ik hield van het geluid van Keith Emerson in The Nice. Graham Bond, Dave Stewart en Mike Ratledge waren andere invloeden. Toen ik mijn Hammond kreeg, wilde ik mijn eigen geluid hebben, grenzen verleggen en het orgel bespelen als een gitaar. Ik probeerde combinaties uit met effectpedalen als de Burns Buzzaround, Wah Wah pedalen, de Coloursound. Die laatste had een brede spleet om de "wah" te openen, zodat het klonk als een geluid dat je met de mond maakt: echo versterkte dat nog.

Hoe schrijf je je songs?

Ik schrijf altijd eerst de muziek - gewoonlijk aan de piano - zelden aan het orgel, omdat je aan de piano het ritme kan opzetten en je de noten kan vasthouden. Ideeën komen plotseling bij me op, maar ik moet regelmatig piano spelen om nummers geschreven te krijgen. Ik vind teksten het moeilijkst omdat ik mezelf niet goed genoeg kan uitdrukken. De eerste slag die ik er naar sloeg, was met "Hello, Hello", iets in 7/8. Niemand kon iets verzinnen voor de tekst, maar mij lukte het wel. Ik herinner me dat ik het schreef in de slaapkamer van de bungalow waar we toen woonden, aan de Stodmarsh Road in Canterbury.

Had je meer songs kunnen bijdragen aan de albums van Caravan?

In het begin was er een gelijke verdeling en van 'Cunning Stunts' schreef ik tweederde. Het hing er net van af bij wie op het moment het heft in handen lag. Pye is het gezicht van de band en ik bewonder hem daarvoor, dus meestal is het aan hem.

Mij is verteld dat er over het algemeen geen nummers zijn blijven liggen nadat de CARAVAN-albums waren opgenomen, maar klopt het dat 'One More Time' is weggelaten van 'Back To Front'?

Ja, dat was een song van mij en we hadden alles opgenomen, op de zang na. Terwijl de anderen in het cafe zaten, ging John Murphy met mij de studio in en heeft hij het ingezongen. Weet je,

ooit ben ik met John gaan samenwerken omdat ik zijn muziek goed vond, dus het is jammer dat hij uiteindelijk teksten voor mijn nummers schrijft! *Ga je ooit nog eens een solo-album maken?*

Ik heb een Tascam 8 sporen-recorder. Die zou ik kunnen gebruiken, om daarna de studio in te gaan, zang toe te voegen en de zaak af te ronden. Ik heb zondermeer een aantal mooie nummers liggen, dus wie weet. Het kost echter een hoop geld - ik heb net 1000 pond gependereerd aan het opnemen van een Kerstsingle, vooralnog getiteld 'Christmas Tune'. Er moet nog verder aan geschaafd worden voordat ik zelfs aan uitbrengen kan denken. Pye speelt acoustische gitaar, John Murphy speelt bas en Julian (Hastings) heeft er gesampelde drums aan toegevoegd. Er staan ook echte bekken en tom toms op. Martin en Michelle, vrienden van me die in een band uit de buurt spelen, hebben de zangpartijen gedaan. Ook zijn er kinderen van de Hampton Primary School bij betrokken. Op dit moment is de mix nog niet helemaal in orde en de zanglijn doet afbreuk aan de melodielijn in het refrein. De B-kant moet een remix van de hand van Julian worden. Hem kennende, zal dat totaal anders klinken dan de song zelf.

Heb je er spijt van dat je niet meer succes hebt gehad in de muziekindustrie?

Nee niet echt, hoewel ik wel meer succes zou willen hebben als songschrijver. 'Travelling Ways' stond op playlist van Radio 2 en dat motiveert me zeer. Ik heb het gewoon bij elkaar gegooid voor het album en heb Jim (Leverton) ingeschakeld voor de zang. De song was niet als single bedoeld. De tekst was geschreven om gewoon bij de sfeer van de muziek te passen - het leek gewoon toepasselijk. Dus nee, ik heb nergens echt spijt van: ik ben niet echt een podiumbeest en ik heb er gewoon het charisma niet voor.

Vond je het toeren en wat erbij komt, leuk?

Ik heb daar altijd veel plezier in. Het is fijn om veel plaatsen te bezoeken en als boogschutter heb ik een onderzoekend karakter. Ik moet toegeven dat toeren in het buitenland geweldig is. Als je Engeland dertig keer in het rond bent geweest, wordt het een beetje monotoon! Ik ben met Camel in Japan geweest vanwege de 'Breathless'-tour en dat was om uit je dak te gaan. Ik vond het daar gewoon geweldig - het eten en de manier van leven. Ik herinner me dat ik de kamer deelde met Richard (Sinclair). We hebben het altijd goed met elkaar kunnen vinden.

Wat is je favoriete Caravan album of nummer?

Dat moet dan een album zijn waar ik op speel! Ik weet het eigenlijk niet goed omdat ik nooit de albums heb beluisterd, hoewel ik denk dat "Grey